Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Rok XIII Warszawa, Kraków, Lwów, lipiec — wrzesień 1937 r. Cena 1 zł.

INWALIDA ŻYDOWSKI

MIESIĘCZNIK

Organ Zjednoczenia Związków żyd. inwalidów, wdów i sierot woj. Rzpltej Polskiej.

Redakcja i Administracja: Kraków, ul. Skawińska 2. Konto P. K. O. Nr. 406.285.

Prenumerata: roczna 2 zł., półroczna 1 zł. łącznie z opłatą pocztową

Ogłoszenia: Cała strona 100 zł., 1/2 str. 50 zł., 1/4 str. 40 zł., 1/8 str. 20 zł.

TREŚĆ:

Nowelizacja ustawy inwalidzkiej. — Z życia organizacyjnego. — Jednolity tekst ustawy inwalidzkiej.

Nowelizacja ustawy inwalidzkiej

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 30, poz. 225. ogłoszono ustawę z dnia 14. kwietnia 1937 r. nowelizującą niektóre postanowienia ustawy inwalidzkiej z dnia 17. III. 1932 r. Ustawa inwalidzka była już poprzednio dwukrotnie nowelizowana a to rozp. Prezydenta R. P. z 28. X. 1933 r. i dekretem Prezydenta Rz. z 22. XI. 1935. Podczas gdy jednak zmiany wprowadzone rozp. z 28. X. 1933 i dekretem z 22. XI. 1935 były wyrazem dążności do przeprowadzenia oszczędności budżetowych kosztem ofiar wojennych, to obecna nowela wprowadzona ustawą z 14. IV. 1937 r. obejmuje już pewne pozytywne korzyści dla inwalidów, wdów i sierót wojennych i uwzględnia częściowo niektóre nasze postulaty.

Ustawa z dnia 14. kwietnia br. jest dowodem, że sfery miarodajne chciały dać w ten sposób wyraz zrozumienia dla potrzeb inwalidzkich i ich najżywotniejszych bolączek.

Do jednej z najbardziej pozytywnych korzyści zaliczyć należy zmianę przepisu art. 7 ustawy inwalidzkiej w tym punkcie, który reguluje t. zw. **skargi na pogorszenie.** Wiemy o tym, że z dniem 1. IV. 1934 zostały uniemożliwione skargi na pogorszenie się cierpienia inwalidzkiego odnośnie do tych inwalidów, których stopień utraty zdolności zarobkowej został określony na stałe. Było to wielką krzywdą dla tych inwalidów. Ten krzywdzący jednak przepis wprowadzony dekretem Prezydenta Rz. z 22. XI. 1935 nie wytrzymał próby życia.

Zdarzały się bowiem wprost rażące wypadki. Niejednokrotnie inwalidzie o określonej na stałe utracie zdolności zarobkowej odnowiły się rany wojenne, okazała się potrzeba ponownej operacji, spowodowana służbą wojskową choroba płuc postępowała naprzód, ujawniły się nowe cierpienia będące następstwem cierpień poprzednio już stwierdzonych jako pozostających w związku ze służbą wojskową itp. a tu ustawowo nie pozwolono brać pod rozwagę tego pogorszonego stanu chorobowego inwalidy. To też uchylenie tego krzywdzącego przepisu było jednym z głównych naszych postulatów uchwalonych na Zjeździe, Zgromadzeniach inwalidzkich i znalazło wyraz w naszych rezolucjach i memoriałach przekazanych przez nas władzom ministerialnym.

Obecnie wprawdzie nie przywrócono w pełni dawnego systemu, ale wprowadzono stan podobny do dawnego. Różnica polega tylko na tym, że inwalida taki może po upływie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia zażądać zbadania lekarskiego przez lekarza referatu spraw inwalidzkich właściwego Starostwa a nawet specjalistycznego badania lekarskiego w szpitalu lub w zakładzie leczniczym. W wyniku tego badania może lekarz referatu inwalidzkiego właściwego Starostwa postawić wniosek na rozpoznanie sprawy przez Inwalidzką Komisję rewizyjno - lekarską i ponowne ustalenie przez tę komisję stopnia utraty zdolności zarobkowej. W razie, gdy lekarz referatu inwalidzkiego odmówi przedstawienia inwalidy, którego stopień utraty zdolności zarobkowej określono na stałe, Inwalidzkiej komisji rewizyjno - lekarskiej, nie może być inwalida takiej komisji przedstawiony, ale może w trybie postępowania administracyjnego żalić się t.j. wnieść odwołanie od tej decyzji lekarza do drugiej instancji.

Również w zakresie wpływu **zmiany miejsce zamieszkania** na wysokość renty zaszła ta zasadnicza zmiana, że w razie przeniesienia się inwalidy do klasy miejscowości niższej nie następuje odrazu obniżenie wymiaru renty, ale dopiero po roku od dnia zamieszkania w miejscowości klasy niższej, w razie zaś przesiedlenia się do miejscowości klasy wyższej następuje zmiana wymiaru renty dopiero po upływie 3-ch lat.

Odnośnie do **terminu prekluzyjnego dla zgłaszania roszczeń** do zaopatrzenia uczyniono wyłom dla inwalidów, którzy położyli zasługi w walkach niepodległościowych oraz dla pozostałych po osobach, które zmarły w związku przyczynowym ze służbą woj-

skową w Wojsku Polskim lub w formacjach polskich lub w walkach o niepodległość Polski, przedłużając w tych wypadkach termin do zgłaszania roszczeń do dnia 31. XII. 1937 r.

Silnej zmianie uległa kwestia **kapitalizacji rent.** Nie zmieniając poprzedniego systemu ubiegania się o zaliczki na rentę na okres do 2 lat, wprowadziła nowela prócz całkowitej kapitalizacji renty także kapitalizację częściową w połowie lub ¼ części całkowitej kapitalizacji. O ile inwalida skapitalizuje rentę w połowie lub ¼ wtedy oblicza się przypadającą do wypłaty kwotę według systemu dla całkowitej kapitalizacji renty z tym, że wypłaca się inwalidzie połowę względnie ¼ część tej kwoty zależnie o jaką kapitalizację prosił, przy czym w razie częściowej kapitalizacji renty pobiera inwalida nadal rentę, jednak umniejszoną o ½ lub ¼ zależnie od pobranej kwoty. Nadto zaszła tu i ta zmiana, że od czasu wejścia w życie omawianej noweli nie ulegają obliczeniu przy kapitalizacji dodatki rodzinne, które inwalida będzie mimo całkowitej kapitalizacji nadal pobierał w pełnej wysokości, podobnie jak i dodatki dla ciężko poszkodowanych. O ile inwalida skorzystał z częściowej kapitalizacji renty w ½ lub ¼, wtedy pozostała rodzina — po śmierci inwalidy — zachowuje nadal prawo do renty z tym, że renta zostaje umniejszona o ½ lub ¼ zależnie od tego czy inwalida pobrał kapitalizację renty w ½ lub ¼. Również rozszerzono zakres celów, na które można ubiegać się o kapitalizację renty, gdyż można ubiegać się o kapitalizację także na budowę, nabycie nieruchomości i dokształcenie, czego dotychczas ustawa nie przewidywała.

Korzystniej została obecnie uregulowana **sprawa pobierania zaopatrzenia przez inwalidów w czasie pobytu w zakładzie leczniczym,** gdyż inwalidzi otrzymują wówczas prócz 5% renty zasadniczej zupełnego inwalidy jeszcze pełny dodatek kwalifikacyjny a przez pierwsze trzy miesiące dodatek dla ciężko poszkodowanych, o ile ten dodatek piebierali dotąd. Poprawie uległy też pobory inwalidów w czasie pobytu w zakładzie opiekuńczym.

Również znacznie korzystniej uregulowano sprawę **zatrudnienia ofiar wojennych** w zakładach pracy, prywatnych, samorządowych i państwowych, przy czym obowiązek zatrudnienia rozciągnięto także i co do wdów wojennych. Zmieniono z korzyścią dla nas liczbę pracowników, według której oblicza się obowiązek zatrudnienia odpowiedniej ilości ofiar wojennych w danym zakładzie; ustalono bowiem, że na każdych 33 pracowników (dawniej 50) zachodzi obowiązek zatrudnienia jednej ofiary wojennej.

Ważną nowością jest także umieszczenie w ustawie postanowienia, że dzieci inwalidów wojennych i sieroty po nich mają **prawo pierwszeństwa przy przyjmowaniu do szkół** państwowych i samorządowych oraz prawo pierwszeństwa **przy zwalnianiu od opłat szkolnych,** która to kwestia dotychczas oparta na zwyczaju, została obecnie ustawowo uregulowana.

Przedmiotem specjalnego omówienia winien być nowy art. 3a ustawy inwalidzkiej, postanawiający, że **za zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową uważa się:**

a) inwalidów wojennych i wojskowych, jeżeli śmierć ich nastąpiła wskutek uszkodzenia zdrowia, uznanego orzeczeniem komisji rewizyjno - lekarskiej za pozostające w związku przyczynowym ze służbą wojskową lub wskutek cierpienia pochodnego od tego uszkodzenia;

b) osoby zmarłe w ciągu 10 lat od zwolnienia ze służby wojskowej, jeżeli śmierć ich nastąpiła wskutek uszkodzenia zdrowia, pozostającego w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Co do inwalidów ociemniałych uchylono przepis, że w razie zawinionej **utraty psa przewodnika** traci inwalida prawo do ponownego przyznania psa jak również do **dodatku na jego utrzymanie** a postanowiono, że inwalida ociemniały w razie zawinionej utraty psa przewodnika płaci koszt tego psa, po czym nabywa ponowne prawo do otrzymania psa przewodnika.

W końcu zaznaczyć wypada, że z dniem 1 czerwca 1937 r. **przywrócono rentę** tym nisko procentowym **inwalidom niżej 25%, którzy ukończyli 55 rok życia.**

Oto w głównych zarysach postanowienia ustawy z dnia 14. IV. 1937. Naogół stara się ona życiowo ująć te wszystkie problemy, które przy praktycznym stosowaniu dotychczasowych przepisów wymagały zmiany względnie uzupełnienia.

Podkreślić przy tym należy, że ostatnia nowela uwzględnia w dużej mierze rezolucje naszej organizacji uchwalone przez Walny Zjazd Zjednoczenia Związków Żydowskich Inwalidów, Wdów i Sier. Wojennych R. P., który odbył się w dniach 15 i 16 listopada 1936 r. Rezolucje te przedłożone przez Zarząd Główny Zjednoczenia wszystkim właściwym władzom centralnym wydały korzystne owoce.

Nie można jednak na tym zamknąć całkowicie dyskusji nad dalszymi problemami inwalidzkimi. Pamiętamy dokładnie o tym, że dalej istnieje rozróżnienie między inwalidami z b. armii zaborczych a z Wojska Polskiego, że częściowo tylko przywraca się renty inwal. wojen. z b. armii zab., o ile byli ochotnikami WP. wzgl. o ile ukończyli lat 55. Uważamy, że obecnie nadszedł już ten czas, by ograniczenie z art. 71. ustawy inwal. znieść całkowicie i przywrócić renty wszystkim nisko - procentowym inwal. z b. armii zaborczych, których szczupła garstka musi czekać na to, by nadszedł dzień ukończenia przez nich 55 roku życia. Uważamy nadto, że w praktyce rozróżnienia te dają niepotrzebną pracę władzom wymierzającym zaopatrzenie, a przy tym pracę, która nie daje prawie żadnych oszczędności, odpowiadających nakładowi pracy.

Również szybkiej decyzji właściwych władz wymaga uregulowanie sprawy zaopatrzenia sierót, niezdolnych do zarobkowania, po ukończeniu 18-go roku życia. Powstała w tej sprawie praktyka niesłusznego rozróżniania ułomności fizycznej lub psychicznej od chorób nieuleczalnych, która powoduje wielkie pokrzywdzenie sierót wojennych; zdarzają się wypadki, że sierota uznana 100% niezdolna do zarobkowania nie otrzymuje mimo to po ukończeniu 18-go roku życia za-

opatrzenia dlatego, że cierpienie sieroty zostało uznane za chorobę nieuleczalną, czego Izby Skarbowe nie uważają za podpadające pod pojęcie cierpienia fizycznego lub psychicznego. Nie wiadomo na jakich przesłankach opierają się w tej sprawie władze skarbowe, ale należy stwierdzić, że dzieje się to z wielką krzywdą dla tych najmłodszych ofiar wojennych wymagających ze strony Państwa szczególnej opieki społecznej, której zostają pozbawione na skutek „gry słów" w świadectwie lekarskim. Jesteśmy przekonani, że właściwe władze, a w szczególności Ministerstwo Opieki Społecznej, wyda w tej sprawie odpowiednie instrukcje, któreby usunęły z praktyki ten nieżyciowy sposób ujęcia omawianej kwestii.

Z życia organizacyjnego

Walne Zgromadzenie ZŻIWS w Krakowie odbyło się w dniu 13. czerwca 1937 r. w Krakowie w gmachu Gminy Wyznaniowej Żydowskiej. W Zgromadzeniu tym wzięli udział przedstawiciele Województwa krakowskiego, Izby Skarbowej, Starostwa Grodzkiego, Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych, Komendy Garnizonu Miasta Krakowa, które to władze były reprezentowane przez pp.: kapitana Suchonia, majora Szancera, naczelnika Mgra Koreckiego, kierownika Szpornę i referendarza Kraweca. Gminę Żydowską reprezentował p. prez. Dr. R. Landau, Radę Naczelną Zjednoczenia ZŻIWS p. prezes Dr. L. Schermant, a nadto uczestniczyli radni miejscy w osobach pp.: Dra I. Schwarzbarta, Geizhalsa, Szyffa i inż. H. Taubmanna, ze Stowarzyszenia Kupców radny M. Szyff oraz dyr. Zins z ramienia Związku Żydów-Uczestników Walk o Niepodległość Polski i kol. Szymon Sauerstrom z ramienia Pow. Koła ZŻIWS w Wadowicach.

Zgromadzenie zagaił przewodniczący J. Bachner, który przywitał serdecznie wszystkich przedstawicieli władz, instytucji i organizacji, jak i towarzyszy broni, po czym oddał hołd pamięci zmarłych kolegów od 1919 roku, które to przemówienie Zgromadzenie uczciło przez powstanie z miejsc. Po wyborze prezydium Zgromadzenia, w skład którego weszli kol. Dr. L. Schermant, Dr. T. Molkner jako wiceprzewodniczący, D. Thaler, J. Beer i W. Sokoler jako sekretarze, odczytano pisma gratulacyjne od przedstawicieli władz, posłów, radnych i różnych organizacyj oraz instytucyj.

Następnie przewodniczący p. Bachner wygłosił bardzo zajmujący i obszerny referat w sprawach zaopatrzeniowych, koncesyjnych, opieki społecznej, obrazując ustawodawstwo inwalidzkie od 18. III. 1921 roku do obecnej chwili, stwierdzając w końcu, że ostatnia nowela do ustawy inwalidzkiej ogłoszona w dniu 14. IV. 1937 r. znacznie przyczyniła się do ulżenia doli inwalidów, wdów i sierót wojen. Referent przeszedł następnie do analizowania stanowiska organizacji inwalidzkiej w stosunku do różnych władz i urzędów jak i różnych organizacyj. M. i. wspomina o stanowisku Gminy Wyznaniowej Żydowskiej do żyd. inwal. wojen., stwierdzając, że aczkolwiek ofiary wojen. mają żądania w pierwszym rzędzie pod adresem władz na drodze ustawowej, to jednak są pewne problemy, które winny obchodzić żywo Gminę Wyzn. Żyd. Przy tej sposobności poruszył sprawę ustawowego obowiązku zatrudniania inwalidów wojen. przez Gminę Wyzn. Żyd., która tego zadania dotąd w całości nie spełniła, co nie powinno nasuwać żadnych trudności. Podnosi prace dokonane podczas ubiegłej kadencji przez Zarząd i przedstawia dokładne sprawozdanie z działalności mimo ciężkich warunków finansowych, przy czym nadmienia, że w niczym nie zaniedbano załatwiania spraw członków tak w kierunku interwencji u władz i porady prawnej, jak i szkolenia, leczenia, udzielania lekarstw, przedstawiając nad wyraz ciężką pracę w obecnych warunkach utrudnianą na każdym kroku. Wreszcie mowca poruszył ostatnie antysemickie wystąpienia, które w bardzo ostry sposób potępia, podnosząc, że nie na to została krew tysięcy żyd. inwal. wojen. przelana, oraz, że nie dlatego tysiące wdów i sierót wojen. żydowskich straciło jedynych żywicieli na froncie, aby dziś można spokojnie się przypatrywać tym barbarzyńskim wystąpieniom, które mają miejsce na terenach uczelni akademickich, jak i na odcinkach gospodarczych itd. Stwierdza, że Żydzi przeżyli już niejednego Hamana i że przeżyją także i obecnie jeszcze innych takich Hamanów, a nie dadzą się za żadną cenę zniszczyć. Występuje ostro przeciw obecnie rozreklamowanemu hasłu emigracji Żydów z Polski, stwierdzając uroczyście, że Żydzi są krwią zrośnięci z Ziemią Polską i mają pełne prawo do życia na tej ziemi, gotowi zawsze do obrony jej granic i złożenia najwyższej ofiary, którą już w potrzebie składali. Stwierdza, że jeżeli Żydom wolno było umierać na polu walki obok nieżyda w walce o Niepodległość Polski, to dziś wolno mu, w czasie pokoju, żyć na tej ziemi i nikt nie ma prawa odbierania mu legitymacji przynależności do tej ziemi.

Przemówienie to zostało przez zgromadzonych nagrodzone niemilknącymi oklaskami.

Skarbnik kol. Oskar Birnbach przedstawił sprawozdanie kasowe, po którym przewodniczący Komisji rewizyjnej kol. Ozjasz Heuman postawił wniosek na udzielenie absolutorium ustępującemu Zarządowi.

Dyskusja w czasie Zgromadzenia była bardzo ożywiona i zabierali w niej głos kol. Dr. L. Schermant, Dr. T. Molkner, A. Danzig, A. Steinberger, S. Schleichkorn, Ch. Kempler i inni, po czym Walne Zgromadzenie udzieliło ustępującemu Zarządowi votum zaufania.

W końcu przystąpiono do wyborów nowego Zarządu, w skład którego weszli pp.: kol. Bachner Jakub jako przewodniczący, kol. Dr. L. Schermant i Dr. T. Molkner jako wiceprzewodniczący, Beer Jakub jako sekretarz, Lamensdorf Salomon jako zastępca sekretarza, Birnbach Oskar jako skarbnik, oraz Schleichkorn Salomon, Sokoler Wilhelm, Friedman Wilhelm, Stillerowa Salomea, Landsberger Wilhelm, Dr. Pechner Henryk, Dr. Stieglitz - Sperlingowa Róża, Thaler Dawid i Halpern Pinkus. Na zastępców wybrano kol.: Rosnera Samuela, Brandstädtera Arona, Rosenbauma Adolfa, Leblowicza Jakuba, Danziga Arona i Goldmana Markusa. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Klug

Emil, Spiegel Joachim i Heuman Ozjasz, a do Sądu Polubownego kol.: Dr. Kluger z Wadowic, jako przewodniczący Sądu Polubownego Województwa krakowskiego dla spraw szczególnej wagi, Dr. Zanker Karol, Dr. Lustbader Ludwik, Raab Leon, Borgenicht Ozjasz, Schneider Dawid, Dr. Markowicz Milan i Seile Benzion.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Warszawie odbyło się w dniu 18. IV. 1937 r. przy licznym udziale członków. Po przedstawieniu sprawozdań z działalności Związku i kasowego oraz uchwaleniu absolutorium ustępującemu zarządowi wybrano nowy zarząd, w skład którego weszli kol.: Hersz Berliner jako przewodniczący, Izrael Mendel Miller jako wiceprzewodniczący, Józef Nuta Taubenfeld jako sekretarz, Szmul Kelter jako skarbnik i Hersz Wajsberg, Jankel Szrajbaum i Szmul Goldberg jako członkowie, a Abram Zastaw, Mordka Mendel Elbaum i Samuel Kikoler jako zastępcy. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Michał Neulubelski, Abram Biednowicz i Szulim Złotogórski, zaś do Sądu koleżeńskiego wybrano kol.: Mordkę Halbersztajna, Wolfa Grynsztajna i Jakuba Rosenberga. Po wyborach uchwaliło Zebranie rezolucję pod adresem władz i instytucji, a nadto uchwalona została rezolucja w sprawie dalszej intenzywnej pracy na rzecz FON., FOM. i LOPP.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Tarnowie odbyło się w dniu 25. IV. 1937 r. na którym wybrano nowy zarząd w osobach kol.: Kanarka Ozjasza jako prezesa, Bilda Henryka sekretarza, Hochhausera Józefa skarbnika, Blonda Bernarda wiceprezesa, Dorfa Eisiga wicesekretarza, Branda Markusa wiceskarbnika oraz Kaltera Mendla, Herschenfelda Chaima, Schnura Mojżesza, Kalfusa Gimpla i Lebera Henryka. Do Komisji rewizyjnej wybrano kol. Langera Jakuba, Schlesingera Mendla i Perlberga Abrahama, a do Sądu Polubownego kol.: Stambergera Salomona, Gottloba Chaima i Izraela Dawida. Po wyborach zgromadzeni uchwalili cały szereg rezolucji a m. i. także i rezolucje co do dalszej pracy na rzecz FOM. i LOPP. W Zebraniu tym uczestniczył prezes Zarządu Głównego kol. J. Bachner z Krakowa, który wygłosił obszerny referat w sprawach aktualnych dotyczących spraw zaopatrzeniowych, koncesji i t. d.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Nieświeżu odbyło się dnia 24. IV. 1937. Wybrano Zarząd w osobach kol.: Szmerkowicza Wolfa jako prezesa, Fejgelmana Abrama Dawida jako sekretarza, Strelczyka Chonona jako skarbnika, Świrszczyka Morducha i Fagierszteina Józefa. Do Komisji rewiz. weszli kol.: Poloczek Hirsz, Wejnger Lejzer i Kobryn Berl. Do Sądu koleżeńskiego zostali wybrani kol. Studzienker Elia, Mirski Zołman i Lipnicka Lea. Zgromadzeni uchwalili cały szereg rezolucji, a m. in. co do sprawy intenzywnej pracy na rzecz FOM. i LOPP.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS. w Wilnie odbyło się w dniu 10. IV. 1937 r., na którym wybrano do Zarządu kol.: Jutana Zachariasza jako prezesa, Chajkina Jesiela jako wiceprezesa, Moszkowskiego Kuszela jako sekretarza, Klaczko Szaję jako skarbnika oraz na członków: Chwołesa Zachariasza, Melnika Abrama, Skupskiego Lejzera, Szustera Chaima i Sznejdera Chaima. Do Komisji Rewizyjnej wybrano kol.: Luboszyca Owsieja, Szwimmera Nachmana, Trockiego Hirsza i jako kandydatów: Lewidowa Lejzera i Szejniuka Mojżesza. Do Sądu koleżeńskiego weszli kol.: Słoma Chaim, Sapierstein Abram, Umancow Izrael i Zamieczek Owsiej. Na zebraniu tym zostały uchwalone różne rezolucje a m. innymi sprawa umocnienia prac na rzecz FOM. i LOPP.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS w Chrzanowie odbyło się w dniu 30. maja 1937 r., na którym wybrany został zarząd w składzie kol.: Mojżesza Lewkowicza jako przewodniczącego, Wienera Dawida jako wiceprzewodniczącego, Mehlera Salomona jako sekretarza, Kühnreicha Dawida jako zast. sekretarza, Fischgrunda Dawida jako skarbnika, Rosnera Mojżesza i Selingera Salomona. Do Komisji Kontrolującej wybrano kol.: Richtera Majera, Rossbacha Dawida i Färbera Mojżesza. W Zgromadzeniu tym uczestniczył prezes Zjednoczenia J. Bachner, który wygłosił obszerny referat o sprawach aktualnych zaopatrzeniowych, koncesyjnych i opieki społecznej.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS w Rawie Ruskiej odbyło się w dniu 30. maja br., na którym wybrany został nowy zarząd w osobach kol.: Mgra Samuela Landera jako przewodniczącego, Daniela Lebwohla jako zastępcy przewodn. i sekretarza, Izraela Sperbera jako skarbnika, oraz Mozesa Rendlera, Salomona Meilera, Racheli Beer, Mechla Tiegera, Etli Springman Scheindli Zimmerman, Dawida Posamentierera, Mendla Strammera i Feigi Fand. Do Komisji rewiz. wybrano kol.: Bernarda Ratzera, Jakuba Webera i Wolfa Zwirna, a do Sądu Polubownego kol. Salomona Schmida, Freidę Sobel i Herscha Stahlhammera.

Walne Zgromadzenie ZŻIWS w Białymstoku odbyło się dnia 23. maja 1937 r. w obecności delegata ZŻIWS w Grodnie, członków honorowych rabina Dra Roesnmana, Z. Weigracha i Dra Szackiego oraz przedstawicieli różnych instytucyj społecznych. Przewodniczący kol. Chmielnik przywitał obecnych, po czym złożył sprawozdanie z działalności za rok sprawozdawczy. Sprawozdanie kasowe złożył skarbnik kol. Pilman; zgodnie z wnioskiem Komisji rewiz. udzielono absolutorium ustępującemu zarządowi, po czym uchwalono budżet na rok 1937/38. Nastąpiło udekorowanie kierownika biura Związku kol. Sokolskiego pamiątkowym żetonem, przy czym przewodniczący kol. Chmielnik podkreślił zasługi kol. Sokolskiego dla dobra inwalidów wojen. Do Zarządu wybrano kol.: L. Chmielnika, M. Wasilkowskiego, R. Chazana, M. Pilmana, C. Orojskiego, B. Epsteina, M. Zabłowa, A. Bekermana, J. A.Silbersztajna, do Komisji rewiz. weszli kol.: K. Grynberg, Ch. Morien, J. Kaliński, M. Lew,— zaś do Sądu koleżeńskiego kol.: A. Staniewski, E. Fajnsztajnowa, Ch. Karagowski, A. Lin i H. Faktor. Ze sprawozdania przewodniczącego podkerślić wypada aktywny udział Związku w wszelkich pracach państwowo-twórczych.

Redaktor naczelny: **Dr. Teodor Molkner.** Redaktor odp.: **Jakub Bachner.**
Wydawca: Zjednoczenie Związków żyd. inwal., wdów i sierót woj. Rz. P. — Drukarnia „Renaissance“ Kraków, Starowiślna 31.